

вича, послѣдній бѣлг. царь, комуто най-сетнѣ надви, като го изгони изъ Видинъ и го улови живъ въ Капинско съ сичката негова челядь, 1459. Но види са, че злочестыйтъ царь Георгый не былъ погубенъ отъ силныя си побѣдители, защото слѣдъ една година (1456) той са престаилъ въ Рудникъ ведно съ царица Ирина, а тритѣ имъ чеда — Стефанъ, Марія и Анастасія, не са знае какво станѣхъ.

Тѣй Бѣлгарія до 1481 год. станѣ съвършенно турска областъ и бѣлгарскыйтъ народъ — подданный на оттоманскытъ Султаны; само единъ Ловечъ ёще оставаше въ Бѣлгарскы рѣцѣ, но и той, подирь дълга и отчаяна забрана, най-послѣ са предаде кѣмъ края на XV-то столѣтіе, при сына и наслѣдника Мохаммедовъ, Баязида II, който са Отличъ съ мирното си царуванье отъ 1481 — 1512 год.

За този и послѣдующитѣ Султаны до наше време ный оставямы на читателитѣ да видѣхъ въ *Османската Исторія* ⁽¹⁰⁾, съ която нѣкакъ са слива и отечественната ни исторія: за туй и ный свършвамы до тукъ послѣдныта, като правимъ само нѣкои общы прегледванія върху състояніето на подчиненныя и миренъ народъ — което ще объема втората половина на този періодъ.

§ 64. Състояніето на Бѣлгарытъ слѣдъ завоеваніето отъ Мохаммеда II до Махмуда II, 1451 — 1808.

Подирь завоеваніето на единъ народъ, теглилата и притѣсненіята му обикновенно бывать твърдѣ голѣмы и тѣжки; оттамъ слѣдуютъ опытанія за въстаніе и сѣкакъвъ родъ безредицы между завоева-

⁽¹⁰⁾ Отъ двѣтъ изданія на бѣлгарскы по «Османската Исторія» ный припорѣчвамы второто отъ печатарското дружество «Промышленіе». Цариградъ, 1871 год.